Jätteproblem

Kalmar tog snabbt av den tunga plogen från hästen och red mot stallet i full fart. Han hoppade av hästen och tog tag i sin systers arm och sprang hem mot stugan med henne.

- Far, far, ropade han. Det händer igen.

Deras far kom ut från rummet intill och bad dom att följa med honom. Dom småsprang ut ur huset och fram till jordkällaren bredvid. Han öppnade dörren och tände lyktan som hängde på en krok på dörren. När alla hade gått in smällde han igen dörren. Precis efter hörde man hur en stor sten landade med en stor smäll utanför källaren.
Nere i källaren var det fuktigt och unket.

- Berätta nu vad som händer, sa Kalmars syster Ylva med en rädd röst. Du sa att du skulle göra det redan förra gången det hände.
- Det är faktiskt sant, konstaterade Kalmar.
- Jättar, sa deras far. Stora, dumma, klumpiga, stenkastande jättar.
  Vi måste leta rätt på dom, fortsatte han. Jag tror dom finns i Dalsland. Antagligen nära en kyrka eftersom dom har kastat två stenar till oss på en vecka.
- Varför nära en kyrka? frågade Ylva.
- För att jättar brukar kasta stenar på dom när kyrkklockorna ringer, svarade han. Men dom träffar nästan aldrig och stenarna kommer långt ifrån målet. Vi måste ge oss av nu och hindra jättarna från att kasta mera stenarna.

Och med det sagt gick dom ut ur jordkällaren för att se att stallet var helt förstörd av stenen. Men som tur var hade hästarna klarat sig och lyckats att springa ut ur stallet. Dom satte sig på varsin häst och red iväg från Bohuslän till Dalsland.

Dom red länge och barnen började bli lite trötta på det men dom fortsatte. Dom kom fram till en bokskog. Där inne var det tyst och man hörde bara fåglarna kvittra. Björkarna sträckte sig långt upp mot himlen som var helt molnfri. Dom saktade ner på tempot så att dom kunde njuta av naturen. Mitt i skogen kom dom fram till en skylt där det stod ’’Välkommen till Dalsland’’.

Dom mötte några som var på väg till motsatt håll. Dom frågade deras far hela tiden om vägen till närmsta kyrka. Dom flesta sa att dom skulle följa stigen och ta vänster när han kunde.
När dom kom ut ur skogen fanns det en liten sjö med mycket skog runt och några klippor. Dom fortsatte på stigen och kom snart fram till en annan skog. Den här gången tallskog. Men skogen gick uppför en ganska brant klippa och hästarna orkade inte mer så dom fortsatte till fots.

- Kan vi inte vila här uppe far, sa Kalmar när dom kommit upp till toppen på klippan.

Han kunde inte säga nej, för han var lika trött som honom.
Där uppe såg man skogar, sjöar och många stugor. Utsikten var otrolig.

- Jag ser kyrkan far, ropade Ylva av glädje och pekade på en punkt inte så långt bort.

Trots att dom var så trötta gick dom ner från klippan och fortsatte mot kyrkan i ett raskt tempo. Dom hoppade över en bäck som rann genom en skog och sen var dom framme vid kyrkan. Den var i en liten glänta i skogen.

- Då är vi framme, sa deras far. Men va på er vakt för vi vet inte var jättarna är.
- Hur ser jättar ut då? frågade Ylva.
- Som människor fast mycket fulare, svarade han.
- Men hur ska vi kunna hitta jättarna och när vi hittar dom vad ska vi göra? frågade Kalmar.
- Att hitta dom borde vara ganska lätt, men sen vet jag inte, svarade han. Men vi kan börja med att hitta dom.

Dom delade upp sig och började leta efter jättarna. Men bara efter några minuter ropade Ylva på dom och sa att hon hade hittat dom. Dom sov bakom ett stort berg i närheten av kyrkan.

- Så vad ska vi göra med dom? frågade Kalmar igen.
- Det kanske finns en anledning dom inte kastar på kyrkan utan mot oss, sa han. Om prästen har gjort att dom inte kastar mot kyrkan och då kanske prästen vet hur man kan få dom att sluta att kasta mot oss.

Så dom gick tillbaka till kyrkan. Och när dom öppnade dörrarna såg dom den gamle prästen stå och greja med något längst fram i kyrksalen. Dom gick fram mellan bänkarna som stod redo för nästa gudstjänst.

- Vad vill ni, frågade prästen med en glad röst.
- Vi har problem med jättarna som finns här i närheten, förklarade deras far. Vi undrar om du skulle kunna hjälpa oss att stoppa dom.
- Det skulle jag kunna göra, svarade han, men bara om ni hämtar ett hårstrå från en av jättarnas huvud. Det är den ingrediensen jag behöver för att kunna bota min dotter från en fruktansvärd sjukdom. Om ni gör det kan jag berätta hur man kan stoppa jättarna.

Fadern bad barnen att stanna i kyrkan men dom vägrade, så dom följde med. Sakta gick dom till jättarnas sovplats. Dom var alla rädda för vad som skulle hända när dom drog bort ett hårstrå. Skulle jätten äta honom, slå honom eller något annat. Barnen stod en bit bort när deras far gick ner till dom.
Han hade problem att komma fram till jättarna för att deras andedräkt luktade hemskt. Han visste att dom kunde mosa honom som om han var en myra. Han kom tillslut fram till en av deras huvud och ryckte bort ett hårstrå.

Han sprang bort så fort han kunde till kyrkan samtidigt som han hörde ett jättehögt vrål från jätten bakom honom. Han tittade snabbt över axeln. Även om man såg att dom var stora när dom sov var det ingenting emot nu när dom stod upp. Den var minst 6 gånger högre en han själv.
Han och barnen störtade in i kyrkan och gav prästen hårstrået.

- Tack, sa han. Det enda man behöver göra för att få jättarna att sluta kasta stenar är att säga deras namn. Sen kan du säga vad du vill att dom ska göra. Jag bad dom bara att sluta kasta mot kyrkan.
- Men hur ska vi veta vad deras namn är, frågade Kalmar.
- Dom här jättarna brukar inte vara så bra på att inte säga det.

När dom gick ut såg dom jättarna gick mot dom. Dom hade definitivt sett dom. Dom klampade fram på deras stora fötter.

- Nu har vi dom, sa en av jättarna men en mörk röst.
- Ska vi mosa dom Karl? frågade den andra jätten.
- Säg inte mitt namn Elias din dummer, sa han som tydligen hette Karl. Då kan dom bestämma över dig!
- Men nu sa du mitt namn ju! sa den andre.
- Men det var ju bara för att du sa mitt, sa den andre.

Dom började bråka med varandra. Det var väldigt våldsamt.

- Elias och Karl, sa Kalmar plötsligt med hög röst.

Jättarna slutade genast att bråka och ställde sig upp. Dera ögon snurrade runt på ett kusligt sätt, men Kalmar fortsatte.

- Härmed tvingar jag er båda två att somna in och aldrig vakna igen om inte jag, Kalmar tillåter er.

Jättarna gick tillbaka till deras sovplats och ramlade ihop på marken.

- Det gick ju lett, sa Kalmar med en glad ton.

Kalmar och familjen stannade kvar tills nästa dag innan dom började sin hemfärd på morgonen. Och när dom kom hem behövde dom inte oroa sig för några stenar längre. Men alla längtade tillbaka till naturen i Dalsland. Den slog allt.